

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

สู้กิเลสแล้วพ้นทุกข์

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๒๒ ดอลลาร์ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ พอทองคำเราได้ถึง ๑๐ ตันนี้ดอลลาร์ต้องได้ ๑๐ ล้าน แน่ใจ เวลานี้มันกำลังจะเข้า ๗ ล้านแล้วยังอีก ๓ ล้าน กับทองคำที่จะขึ้นอีกให้ถึง ๑๐ ตันนี้ ยังไงดอลลาร์เราต้องทัน เหยียบหัวทองคำเราไปอีกด้วยซ้ำ

เหมือนฝนจะตกอยู่เรื่อย ๆ อากาศ โอ้ย ฝนดีตลอดตั้งแต่จังหวัดเลยมาหนองบัวลำภู อุดร สกลนคร นครพนม สายนี้ฝนดีมากนะ แต่ไปทางด้านใต้นั้นไม่ค่อยดี เป็นยังไงไม่รู้เนอะ อันนี้มันขึ้นกับทางลมเหมือนกัน ลมออกทางไหนฝนจะไปตามลม ปีนี้รู้สึกว่าการลมจะเดินแถวนี้ ลมทะเลอุ้มเอาเมฆเอาหมอกเอาฝนมาตก ถ้าลมไม่มีฝนก็ไม่ค่อยมี เราไปเห็นน้ำสมบูรณ์จากจังหวัดเลยมานี้ทะเลถึงนครพนม น้ำเต็มไปหมดไม่บกพร่อง ที่นี้พอแยกไปทางขอนแก่นไปโน้นรู้สึกว่าเป็นบางไป ๆ

นี่ก็จวนจะลงกรุงเทพแล้ว วันที่ ๑ ออกจากนี้ก็ไปค้างที่ลำตะคอง ปากช่อง ทางเขื่อนเขานิมนต์เราไปค้างที่นั่นคืนหนึ่ง เทศนาว่าการที่นั่น ตื่นขึ้นวันหลังถึงจะออกเดินทางไปกรุงเทพ ระยะเวลาเขื่อนมากมาเกี่ยวข้องกับเรา ภาคเหนือมันจะเป็นทุกเขื่อนไปละมั้ง นิมนต์ไปเทศน์ ๆ ภาคเหนือ ทางนี้ก็เขื่อนอุบลรัตน์ไปเทศน์แล้ว นี่ไปวันที่ ๑ ก็ลำตะคอง พอไปถึงกรุงเทพแล้ววันที่เท่าไรก็จะออกไปเมืองกาญจน์ นู่นนะเขื่อนศรีนครินทร์ เขื่อนใหญ่โตมากกว่านั้น ไปเรื่อยแหละเขื่อน

ลูกศิษย์ หลวงตาเจ้าคะ ลูกจะกราบเรียนถวายการปฏิบัติธรรมของลูกค่ะ ลูกตีสมมุติแตกทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ลูกมากราบเรียนหลวงตาเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม แล้วหลวงตาให้ลูกพิจารณาอสุภะ ที่นี้หลวงตาก็บอกว่า ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างว่างหมดแล้ว แล้วอะไรเป็นผู้เข้าไปรู้ว่าว่าง ห้องว่าง ๆ มีอะไรขวางอยู่ ที่แรกลูกก็คิดว่า พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่มีอะไรเหลือแล้ว อสุภะก็เป็นสมมุติ ความตายก็เป็นสมมุติ ตีล สมาธิ ปัญญาเป็นสมมุติทั้งนั้นเลย จึงว่าไม่มีที่ไปที่ไป ที่นี้หลวงตาให้ลูกพิจารณาอันนี้ ลูกก็กลับไปพิจารณา กลับจากนี้ลูกไปอยู่เขาน้อย แล้วลูกก็ดูว่าอะไรเป็นผู้เข้าไปรู้ ลูกก็พิจารณาหมุ่นอยู่ วันนั้นลูกก็เรียนถามท่านอาจารย์คำสิงห์ ลูกศิษย์ท่านอาจารย์แบนเจ้าคะ

หลวงตา ท่านอยู่ที่ไหน

ลูกศิษย์ เวลานี้ท่านอยู่บุรีรัมย์เจ้าคะ

หลวงตา เวลาถามท่านถามที่ไหน

ลูกศิษย์ พอดีท่านไปช่วยงานที่เขาน้อย วัดหลวงปู่สุวัจน์ บุรีรัมย์ เดือนกว่า ที่นี้ ลูกก็เลยเรียนถามท่านว่า หลวงตาให้พิจารณาอสุภะ ลูกก็พิจารณาจนหมดแล้ว อสุภะ ภายนอกก็เป็นสมมุติ อสุภะภายในก็เป็นสมมุติ ทุกอย่างลงที่สมมุติหมด ท่านก็บอกว่า ถ้างสมมุติหมด มันก็จบที่สมมุติ

หลวงตา อสุภะภายในเป็นสมมุติ รู้ยังงั้น นั่นละตัวสำคัญ เอ้าว่าไป

ลูกศิษย์ ที่นี้ท่านก็บอกว่า ถ้าเห็นสมมุติหมดก็จบที่สมมุติ แล้วท่านก็เทศน์ถึง ความเป็นสมมุติว่า ที่สุดแม้แต่สมมุติก็ยังไม่มี ตอนนี่ลูกก็สะดุดใจว่าสมมุติไม่มี ลูกก็เลยสะดุดว่า แล้วอะไรที่เข้าไปรู้ว่ามีหรือไม่มี ลูกพิจารณา ความรู้กับสติปัญญา มันก็เกิดขึ้นว่า ก็ธรรมชาติของรู้ที่เขาเป็นเองเข้าไปรู้ ไม่ใช่ตัวเราเป็นผู้เข้าไปรู้ ถึงตอนนี้นั้นสว่าง กระจ่างแจ้งไปหมด มันหลุดไปหมดจากจิตที่เฉย เป็นจิตที่รู้เจ้าค่ะ

หลวงตา นั่นแล้วก็ยังติดตามถามอยู่นี่นะ เมื่อเข้าถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง สนฺทิฎฐิโก ประกาศปางขึ้นมา พูดแล้วสาธุ แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม เห็นไหมล่ะ นี่เวลามันเข้าถึงกันแล้วถามกันหาอะไร ถ้ายังมีถามอยู่ก็เรียกว่ากำลังชอก แชกหาทางเดินวกไปเวียนมาอยู่นั้น ถ้าไปถึงนั้นแล้วมันไม่มีอะไรจะถามกัน จะถามอะไร ก็บอกแล้ว ถ้าว่าเป็นแม่น้ำมหาสมุทรก็อันเดียวกันหมด จ่อปีบกระเทือนถึงกันหมดแล้ว ถามหามหาสมุทรที่ไหนอีก จ่อไปนี่ก็เป็นมหาสมุทรหมดแล้ว ความรู้มันถึง ปั้งก็กระเทือนถึงพระพุทธเจ้าทุกพระองค์จะว่าอะไร เป็นธรรมชาติอันเดียวกันแล้ว นั่นละท่านว่า สนฺทิฎฐิโก รู้เองเห็นเองในวาระสุดท้าย รวมยอดแห่งสมมุติและวิมุติ ลงจุดนั้นหมดเลย เพราะฉะนั้นเราจึงไม่บอก ดูตั้งแต่วิถีจิตที่ก้าวไปก้าวมา ก้าวถึงที่ยุติของมันแล้วมันรู้เองด้วยกันทุกคน ก็เท่านั้นแล้วจะให้ว่าอะไรอีก

ลูกศิษย์ หลังจากนั้นลูกก็นั่งสมาธิ คึ้นนั้นก็พิจารณาทบทวนมาทุกอย่าง

หลวงตา เรื่องพิจารณาที่พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านพิจารณาของท่านจนกระทั่ง วันนิพพาน เป็นวิหารธรรม เครื่องอยู่ของท่านในระหว่างขั้นธัมมกับจิตที่อยู่ด้วยกันเป็นธรรมดา ท่านไม่เคยลดละ พระพุทธเจ้าจึงมีการเดินจงกรม นั่งสมาธิ ตลอดเวลา อันนี้เป็นอันหนึ่งต่างหาก เป็นเรื่องของขั้นธัมมของสมมุติ เมื่อจิตยังอาศัยอยู่ในสมมุติมันก็ต้องเกี่ยวโยงกันอยู่ ท่านพิจารณาเป็นวิหารธรรม ท่านไม่ได้เพื่อละกิเลสตัวใด ไม่มี เรื่องความเพียรหมายถึงว่าเพียรต่อธาตุต่อขั้นธัมม ระหว่างจิตกับขั้นธัมมอยู่ด้วยกัน ให้เป็นวิหารธรรมอยู่ผาสุกสะดวกสบายถึงวันอายุขัย ความหมายว่างั้น

ลูกศิษย์ ลูกก็สิ้นสงสัยหมดคำถามเจ้าค่ะ รับประกันให้ตัวเองได้เจ้าค่ะ

หลวงตา ลิ่นก็ลิ่นเท่านั้น รับไม่รับมันก็เป็นของมันอยู่แล้ว ไม่จำเป็นไม่รับมันแหละ ถ้าลงถึงนั้นแล้วไม่มีอะไรมารับแหละ หมดความเป็นผู้ต้องหา ไม่มีใครมาประกันประกันละ นี่ก็เคยพูดให้ฟังแล้วจนกระทั่งน้ำตาร่วงวันนั้นเห็นใหม่ละ เคยคิดไว้เมื่อไรแต่ก่อน พอผางเข้าไปเท่านั้นเป็นยังไง ถึงขนาดพระพุทธรูปเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละเธอ ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นั้น มันไม่ถึงใจว่าจั้นเถอะนะ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ๆ ย้ำเข้าไป ไปถึงจุดแล้วนะ พระสงฆ์แท้แบบนี้ละเธอ ๆ ทือ พระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มันเป็นแล้วนั้น ถ้ามีใครที่ไหน พอเจอเข้า มันก็เป็นอย่างนั้นด้วยกันทุกคน ไม่ถามใคร ถ้าลงถึงวาระของมันแล้ว หมดโดยประการทั้งปวง ไม่มีอะไรที่จะสงสัยให้มาถามอีกแล้ว

ผู้ปฏิบัตินี้จะมีชอกแซกซิกแซกในการก้าวเดิน ต้องมีไต่มีถามครูอาจารย์ ท่านคอยแนะ ๆ พอมันถึงจุดของมันแล้วหมดปัญหาโดยประการทั้งปวง อย่างพระนั้นแหละ พระพุทธรูปเจ้าเป็นผู้รับรองว่าไง รับรองโดยนัยอยู่ในนั้นแหละ รับรองด้วยวิธีการนั้นวิธีการนี้หลายวิธี พอถึงขั้นแล้ว ที่นี้เรียกว่าหมดภาระแล้วที่พระองค์จะรับรองข้าพระองค์นั้นเห็นใหม่ละ เปิดหมดแล้ว เราจึงอยากให้อู๋ จะมาพูดแต่หลวงตาบัวคนเดียว เป็นบ้าอยู่คนเดียว เราเคยพูดเสมอ เราพูดด้วยความเป็นห่วงเป็นใยสงสารโลกนะ เราคนเดียวเท่านั้นมันยันได้หมดเลย ไม่เอาใครมาเป็นพยาน ฟังซินะ พระพุทธรูปเจ้าองค์เดียวตรัสรู้ไม่ต้องการใครมาเป็นพยาน จำขึ้นมาเท่านั้นรู้หมดเลย หายสงสัยทุกสิ่งทุกอย่าง สิ่งที่มีอยู่ทั้งหลายแต่ก่อนยังไม่รู้ไม่เห็น จำขึ้นมาเท่านั้น จะทำยังไงอีก ก็มันเห็นแล้วรู้แล้ว

พวกหูหนวกตาบอด ยังจะมาหาเรื่องใส่อยู่นะ ว่าหลวงตานี้เป็นบ้าพูดอะไร ๆ พวกนี้มันเป็นบ้าทั้งสามโลกธาตุ ยังไม่รู้ตัวมัน มันยังจะตายกองกันอยู่อีกก็กัปกัปกัลป์ไม่รู้ พวกนี้มีอะไรมาเป็นเครื่องยืนยันในการเกิดตายของเจ้าของ ธรรมชาตินี้ยืนยันแล้วตั้งแต่ขณะผางเท่านั้นพอ นั่นแหละยืนยันแล้ว ไม่บอกใครว่ายืนยันก็ยืนยันแล้ว พวกเราที่ไม่อยู่ในถึงขยะ ขึ้นมาหาพ่อ ๆ ความดิบความดีมันไม่สนใจ ถ้าเป็นเรื่องกิเลสตัณหาที่ติดดินจนแทบเป็นแทบตาย เห็นไหมโลกทุกวันนี้ตรงไหนมันมีเย็นวะ เราอยากถามว่าอย่างนี้ เราคนเดียวที่ถามโลกนะ ตรงไหนที่มันเย็นโลกอันนี้ บ้านนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันเจริญด้วยไฟด้วยไฟ ด้วยความติดความดีของกิเลสบังคับหัวใจของโลกต่างหาก ให้อยู่เป็นสุขไม่ได้ ต้องติดต้องดีไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใด

กิเลสขึ้นอยู่บนหัวใจแล้วติดด้วยกันหมด ดิ้นด้วยกันหมด แล้วมันอยู่เป็นสุขได้ยังไง กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรมาติดมาดีนั้นนะ มาบีบบังคับ นั่นที่สุขอยู่ที่นั่น อยู่คนเดียวก็เป็นสุขครอบโลกธาตุจะว่าอะไร ความสุขจริง ๆ อยู่ที่ใจ ความทุกข์ก็อยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่วัตถุต่าง ๆ ดินฟ้าอากาศไม่มีความสุขความทุกข์ มีแต่จิตไปเสกสรรปั้น

ขอเขาแล้วเอาฟืนเอาไฟมาเผาตัวเองเท่านั้นเองไม่มีอะไรนะ ลงจิตมันได้รู้แล้วมัน
ปล่อยหมดโดยประการทั้งปวง คือเป็นมหารักทั้งนั้น ที่เป็นมหาคุณก็คือธรรมชาติที่
หลุดพ้นแล้วนี่เท่านั้น มันก็เป็นอย่างนั้น

เราก็บอกแล้วเราจวนตายแล้ว เราไม่เคยสะทกสะท้านกับผู้ใดที่จะมาหาเรื่องหา
ราวว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่เคยสนใจจริง ๆ นะ ไม่เคยสนใจ มีแต่ความเมตตา
สงสาร เห็นฟืนเห็นไฟมันเผาโลกอยู่ตลอดเวลา ในหัวใจนั้นนะ ที่อยู่ที่ไปที่กินที่หลับที่
นอนที่เกิดที่ตายหาความแน่นอนไม่ได้ นั้นฟังซิ เอาตรงนี้ซิ ตัดกันทั้งโลกธาตุ ใครเอา
ความแน่นอนมายืนยันกันสักรายหนึ่ง ถ้าไม่มีธรรมในใจยืนยันไม่ได้นะ ถ้าลงมีธรรมใน
ใจมากน้อยจะปรากฏเป็นความอบอุ่นขึ้นมา ๆ จนกระทั่งถึงเต็มที่แล้วนั้นมันจำไปหมด
แล้ว จะไปถามอะไรอีก ใครสุขใครทุกข์มันก็เห็นหมด มันก็รู้หมด **หัวใจดวงเดียวนี้วัด
ได้ทั่วแดนโลกธาตุ ทั้งสุขทั้งทุกข์วัดได้หมด** เวลามันเป็นทุกข์เขากับเราก็แบบเดียว
กัน เวลาเป็นสุขแล้วผู้ใดเป็นอย่างนี้ก็แบบเดียวกันอีก อย่างพระพุทธเจ้าพระอรหันต์
ท่านเป็นแบบเดียวกันนี้ทั้งนั้น

เราสอนแล้วสอนเล่าพากันตื่นหรือยังไม่ทราบนะชาวพุทธเรา หรือยังเป็นบ้า
เห่อเหิมกันอยู่ ตื่นยศตื่นลาภ ตื่นหาสะแตกอะไรเราก็ไม่รู้นะ แยกตั้งแต่กองทุกข์ด้วย
การตื่นยศตื่นลาภตื่นความมั่งคั่งมีความดีความเด่น ซึ่งดีซึ่งเด่น ซึ่งตั้งแต่ไฟเผาหัวใจ
เจ้าของเท่านั้น ใครจะว่าใครดีใครดี มันไม่มี ลงกิเลสเหยียบหัวอยู่นั้นแล้วใครอย่า
อวดว่าใครดีนะ เท้าพ่อ ๆ อยู่ในถึงขยะ มันเป็นประโยชน์อะไรเท่าอยู่ในถึงขยะ สุดแล้ว
ก็ลงไปกินมูตรกินคูอยู่ในถึงขยะนั้น ชี้โลกชี้โกรธชี้หลงเป็นอะไรถ้าไม่เรียกว่ามูตร
เรียกคูเรียกว่าชี้ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าเรียก ชี้โลกชี้โกรธชี้หลงอยู่ในนั้น มันไม่ได้ไปที่อื่น
ไม่มีที่กินไม่มีที่อยู่มันก็อยู่ที่นั่น แล้วเพลินเป็นบ้ากับมันนั่นอยู่ตลอดเวลา หาป่าช้า
ไม่ได้นะว่าจะเกิดจะตายไปยุติกันที่ตรงไหนไม่มี ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติธรรม

**ธรรมแท้เป็นเครื่องตัดสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้นนะ ตัดความทุกข์ทั้งหลายไม่ว่ามาก
ว่าน้อย ตัดออกด้วยการบำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรม** อันนี้เป็นเครื่องสกัดกั้นตัดออก
ๆ นอกนั้นไม่มี ใครติดไปตามกิเลสติดเท่าไรยิ่งเพิ่มป่าช้าเข้าไปอีก เกิดตายไม่มี
กำหนดกฎเกณฑ์เลย พุดแล้วพุดเล่าพุดด้วยความเมตตาสงสาร ความสงสารก็บอกแล้ว
ว่าครอบโลกธาตุ มันของเล่น ๆ เมื่อไร อยากก็อยากเฉย ๆ ก็เลยไม่อยากแหละ คือ
อยากให้โลกทั้งหลายที่กำลังเป็นบ้ากับมันนี่มาดูหัวใจเรา มันเป็นอย่างใจหัวใจดวงนี้นะ
อยากมันก็ไม่ว่าแหละ ว่าไปแล้วมันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เมื่อมันยังหลับตาอยู่แล้ว
บอกว่าลืมตาขึ้นมา ลืมตาก็ตาบอดแล้ว ลืมเท่าไรก็บอดอยู่เท่าเดิม

ให้พยายามเปิดหูเปิดตาคณะ มาฟังอรรถพิงธรรมวันหนึ่ง ๆ อย่าให้เสียเวล่ำเวลา นี่แหละเป็นเวลาที่มีคุณค่ามาก เวลาจิตใจหมუნเข้าสู่อรรถสู่ธรรม เริ่มต้นตั้งแต่นั้น เราได้อะไรมานี้เราคิดถึงพระที่เราจะทำบุญให้ท่าน นั่นแหละกุศลเริ่มแล้วตั้งแต่บัดนั้น เรื่อยมา ยกตัวอย่าง นี้ได้จำปาตะมา ระลึกถึงครูบาอาจารย์มาแล้วตั้งแต่นั้น นี่สั่งสมมาเรื่อยเพิ่มมาเรื่อย ครูบาอาจารย์ก็เป็นครูบาอาจารย์ตาบอด เห็นนี้แล้วก็ระลึกถึงลูกศิษย์เฉย ๆ ไม่นึกว่ามานะ ระลึกถึงลูกศิษย์เฉย ๆ ลูกศิษย์ตาดีหลงตาเลยตาบอด นี่มันเริ่มมาตั้งแต่นั้นนะบุญกุศล นี่เครื่องตัดความทุกข์ทั้งหลาย อันนี้เอง

ท่านทั้งหลายอย่าไปหวังอย่างอื่นอย่างใดนะ ไม่มีที่เกาะ ธรรมกับกิเลสเป็นข้าศึกต่อกัน กิเลสเป็นข้าศึกต่อธรรม ธรรมเป็นข้าศึกต่อกิเลส ตีกันออก ๆ เพื่อเจ้าของ คือเราตัวเป็นผู้ต้องหา ได้แก่จิตนี้จะได้มีทางเบิกกว้างออก ๆ เพราะบุญกุศลหนุน ถ้าเป็นบาปแล้วเหยียบลง ๆ จึงให้พากันสนใจนะเรื่องอรรถเรื่องธรรม พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้ขึ้นมาขึ้นนับไม่ได้เลย แบบเดียวกันหมด รู้เห็นแบบเดียวกันทั้งคุณทั้งโทษ วิธีละวิธีสอนวิธีบำเพ็ญ บอกแบบเดียวกันเลย ไม่มีผิดเพี้ยนจากกัน ธรรมไม่คดไม่โกง ไม่หลอกลวง ถ้ากิเลสหลอกทั้งนั้นละ หลอกตลอดเวลา สกฺลหลอกสัตว์โลกก็คือสกฺล กิเลส สกฺลที่จริงต่อสัตว์โลกเมตตาสัตว์โลกก็คือธรรม มีสองอย่างเท่านั้น

พากันตั้งใจปฏิบัตินะ มันจะตายทิ้งเปล่า ๆ แล้วยะ นับป่าช้านับมันอะไร มันจะตายไปอีกสักเท่าไร ตั้งแต่มันเกิดมันตายมานี้สักเท่าไร เจ้าของเองก็นับป่าช้าเจ้าของไม่ได้ ว่าตายมากี่ภพกี่ชาติ ยังจะขยันตายอีกอยู่หรือ พิจารณาซิ สิ่งที่สกัดกั้นตัดออกมีอยู่คือธรรม ให้พากันเสาะแสวงหามะ ให้แต่กิเลสมันหลอก ๆ ถ้าจะบำเพ็ญศีลธรรมแล้วอุปสรรคมาทันที มาหลอกทำนั่นหลอกทำนี่ก็ล้มตามมันเสีย สุดท้ายมีแต่ล้มตามกิเลสทั้งหมด เลยไม่ได้ของดีของดี ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ได้เรื่องอะไรเลย วันนี้เหมือนวันหน้า วันหน้าเดือนหน้าเหมือนกัน ปีนี้ปีหน้า ชาตินี้ชาติหน้าเหมือนกัน ไปเลย มันก็เลยไม่มีความหมายคนทั้งคนเกิดตาย ๆ อยู่อย่างนั้นมันดีแล้วหรือ เอ้าถามเจ้าของบ้างซิ

มันทุกข์จนตกรกให้เห็นบ้างซิ เราสร้างความดีฝืนกับกิเลสเป็นกองทุกข์จนกระทั่งตกรกให้เห็นสักทีนะ พระพุทธเจ้าพระองค์ใดไม่เคยสอนโลกให้ฝืนสู้กับกิเลสแล้วตกรกไปไม่เคยมี มีแต่สู้กิเลสแล้วพ้นทุกข์ ๆ วิ่งตามกิเลสจนทั้งนั้น ๆ จำให้ดีนะ คำนี้นะ เราจะฝืนกับกิเลสฝืนไม่ได้หรอก กับพระพุทธเจ้าที่เป็นตัวอย่างของเราในปัจจุบันนี้ก็สลบถึงสามหน ทุกข์หรือไม่ทุกข์ ฟังเอาซิ บางองค์เดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก โนนนะ พระจักขุบาลตาบอด ไม่ยอมนอน ไม่นอนท่านจะตาบอด เอ้า บอดก็บอดท่านไม่ถอย ข้างนอกตาบอด ข้างในจำขึ้นมาเป็นพระจักขุบาล จักขุ-ปาละ แปลว่า ผู้รักษาตา

แปลแล้วอย่างนั้น ผู้สำเร็จได้ด้วยอำนาจแห่งการปฏิบัติ เกี่ยวกับเรื่องตา นั้นท่านก็แปลไว้อย่างนั้น พวกกันตั้งใจปฏิบัติบ้างซิ

นี่ก็เป็นห่วงเป็นใย ทั้งวัตถุของโลกที่พึ่งพาอาศัยอยู่เป็นกลุ่มเป็นก้อนด้วยกัน ทั้งทางด้านจิตใจยิ่งตียิ่งตื่นมากนะเวลานี้ จิตใจของโลกเรานี้ทั่วไปหมด ต่างคนต่าง ตีตต่างตื่นว่า บ้านนั้นเจริญ บ้านนี้เจริญ มันเอาไฟนเอาไฟมาแข่งกันเผากัน มันไม่มีใคร เจริญถ้าลงได้กิเลสเหี่ยบอยู่บนหัวแล้ว ใครจะตั้งตัวว่าเป็นท้าวมหาพรหมว่าไปอยู่นั้น ก็มีแต่ชื่อนั้นแหละ กิเลสมันอยู่บนหัวท้าวมหาพรหม มันเหี่ยบลงมาอีก ถ้าลงธรรมได้ ขึ้นบนหัวใจแล้วตั้งขึ้นทั้งนั้นแหละ พวกกันจำเอา พุดเท่านั้นแหละวันนี้ธรรมะ ถึงขั้นมัน ตัดสินแล้วไม่ต้องไปถามใคร พิจารณาไปจนกระทั่งมันหมดแล้วมันก็รู้อเอง ไม่ต้องไปถามใครให้เสียเวล่ำเวลา

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวันได้ทาง Internet www.Luangta.com